

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

CREDINȚA FAPTELOR ȘI FAPTELE CREDINȚEI

În aria atât de bogată și variată a manifestărilor noastre religioase, Credința și Fapta constituie cele două pietre fundamentale pe care se înalță întreg edificiul trăirii creștine. Cele două piscuri ale existenței umane de pe care se înalță ca un curcubeu rugăciunea către Dumnezeu. Constituie expresii vii, concrete, ale devenirii noastre, ale evoluției noastre pe scara valorilor umane și totodată criteriul de apreciere al vieții în Hristos.

Adeseori, aleatoriu sau intenționat, se încearcă separația între credință și faptă, orientată fie spre pietism, fie spre pragmatism. Or, în baza principiului sinergismului promovat în Biserica Ortodoxă, credința și fapta au o participare egală, alături de Harul divin, la mântuirea subiectivă. Pentru că și Judecata finală va fi nu numai o judecată a faptelor: „flămând am fost și Mi-ați dat să mănînc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau, Străin am fost și M-ați primit, gol am fost și M-ați îmbrăcat, bolnav am fost și M-ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la Mine” (Mt. 25, 35-36) ci și a credinței: „cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici, care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării” (Mt. 18, 6).

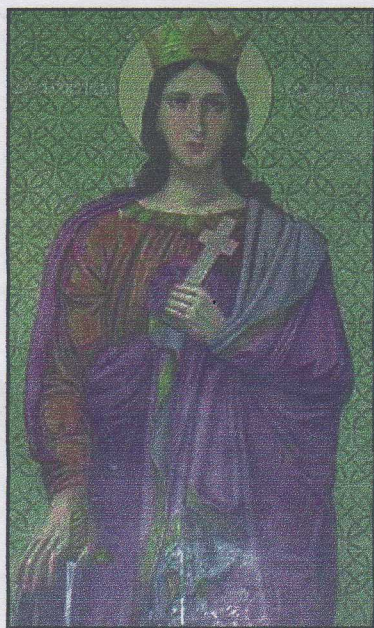
Problema este de mare actualitate, deoarece există mulți credincioși care cred că este de ajuns să te numești creștin, fără a avea o preocupare serioasă pentru împlinirea poruncilor lui Dumnezeu (auzim uneori aceste cuvinte: „Nu merg la Biserică, nu am timp să îndeplinesc toate cerințele vieții creștine, dar sunt un om credincios”). „Firma” nu este de ajuns în acest caz: „Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Cel din ceruri” (Mt. 7, 21).

Părintele Mihai
continuare în pag. 4

Sfânta Ecaterina, ocrotitoarea Bisericii noastre

Vrednicei de laudă muceniței Ecaterina, care cu darul de la Dumnezeu și cu învățătura ei cea preainaltă a uimit știința învățaților de atunci și a întrecut limba ritorilor păgâni prin buna ei cuvântare, să-i aducem mulțumire de biruință, ca prin ale ei rugăciuni să ne izbăvim de ispitele vrăjmașilor și să-i cântăm:

Bucură-te, Ecaterina, mare muceniță a lui Hristos !

EVANGHELIA ZILEI LUCA 21,12-19

12. Dar, mai înainte de toate acestea, își vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi și în temnițe, ducându-vă la împărați și la dregători, pentru numele Meu.

13. Și va fi vouă spre mărturie.

14. Puneți deci în inimile voastre să nu gândiți de mai înainte ce veți răspunde;

15. Căci Eu vă voi da gură și înțelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toți potrivnicii voștri.

16. Și veți fi dați și de părinți și de frați și de neamuri și de prieteni și vor ucide dintre voi,

17. Și veți fi urâți de toți, pentru numele Meu.

18. Și păr din capul vostru nu va pieri.

19. Prin răbdarea voastră, veți dobândi sufletele voastre.

Sfânta Mare Muceniță Ecaterina, patroana Bisericii și ocrotitoarea parohiei noastre, a trăit pe vremea lui Maximian, cel ce domnea împreună cu împăratul roman Dioclețian. S-a născut în Alexandria, fiind fiică de neam împărătesc. Deșteaptă, frumoasă, crescută în belșug, Sfânta Ecaterina a dobândit cunoștințe rare și multă învățatură, ajungând, foarte de tânără, printre cei mai de seamă înțelepți ai vremii sale. A cunoscut scrierile lui Virgiliu, Esculap și Hipocrate, ale lui Aristotel și Platon și ale altor înțelepți asemenea lor, a deprins arta oratorică și vorbea multe limbi străine. Dar mai presus de toate aceste învățături, Sfânta era și o luminată creștină, cunoscând Sfânta Scriptură și străduindu-se să viețuiască după poruncile Domnului Hristos, pe care îl socotea Mirele sufletului său.

În zilele prigoanei pornite împotriva creștinilor de împăratul Dioclețian, sosind Maximian în Alexandria Egiptului, a fost prinsă și Sfânta Ecaterina pentru mărturisirea ei cea în Hristos. Deci a fost pusă la bătai grele și la sângeroase chinuri, din care a ieșit nevătămată. Asemenea, între alte pedepse, Sfânta a fost silită să înfrunte o adunare de filosofi păgâni, ca să dovedească în fața poporului, deșertăciunea zeilor.

Iar ea, rușinându-i pe toți, cu înțelepciune și cu bună grăire, i-a înduplecat pe cei o sută cincizeci de învățați să creadă în Hristos, încât, stăruind ei în mărturisirea credinței, au fost arși în foc. Sfânta însă a fost supusă la chinuirea cumplită și ucigătoare a roatei și după multe alte chinuri, a primit sfârșit mucenicesc prin tăierea capului, luând cununa mărturisirii.

Sfintele sale moaște se află la mănăstirea Sfânta Ecaterina, pe muntele Sinai.

Milostenia creștina se manifestă printr-o permanentă dăruire pe care o facem împinși de gândul "dăruind vei dobândi", cum suna îndemnul părintelui N. Steinhardt.

Când vorbim de milostenie gândul alunecă de cele mai multe ori la bani, mâncare, haine și alte asemenea forme materiale ale milosteniei. Dar limitându-ne doar la acest aspect material foarte ușor, găsim scuze pentru a ne autojustifica prin aceea ca nu avem cu ce să facem milostenie și dacă am fi mai înstăriți atunci, bineînțeles, am împărți în stânga și în dreapta la toți săracii.

Milostenia are, însă, pe lângă acest aspect material, și unul spiritual, cele două aspecte trebuind să conlucreze în chip rodnic. Milostenia sufletească nu e chiar atât de ușoară precum pare, dar e la îndemâna tuturor. Astfel că, în fiecare clipă putem face milostenie dăruind timpul nostru, buna noastră dispoziție, zâmbetul nostru, dar mai ales atenția noastră celor de lângă noi.

Privind în ochii celor din jurul nostru, parcă ne lovim de prea multă ignoranță și dezinteres, iar în cazul în care ni se dă atenție simțim imediat interesele care se ascund în spatele unei priviri reci.

Creștinul încă e dator, pe cât îi stă în putință, să dăruiască atenție tuturor fără deosebire. Prin felul de a vorbi și de a privi, să-i facă pe toți să se simtă importanți, în centrul atenției, să se simtă puși în valoare, să se simtă acceptați așa cum sunt ei. Iar acest lucru se poate realiza cu ușurință doar atunci când, zilnic, încercăm să menținem o cât mai deplină armonie cu Dumnezeu, atunci când golim și curățăm potirul sufletului nostru de tot ce înseamnă păcat, pentru ca astfel să ne putem umple de prezența mângâietoare a lui Dumnezeu în noi.

Așadar, păstrând armonia cu Dumnezeu, vom reuși să ne armonizăm cu cei de lângă noi, iar a oferi atenție și a face milostenie vor deveni două reflexe ale felului nostru de a fi.

ALEXANDRU

Sărbătoarea este întotdeauna efecul și motivația unei comuniuni... Timpul sacru se unește cu timpul cosmic prin actualizarea în rugăciunea și cultul Bisericii, a unor momente din istoria mântuirii sau a unor persoane sfinte.

Dincolo de aspectul de mister ce poate învălui sărbătoarea, creștinul are datoria de a-și aminti printr-o participare conștientă și personală de sensul trăit, oferit de anumite celebrare. A înlătura opacitatea, lenea sau uzura mintală cu care s-ar consuma evenimentul, pentru a transforma o posibilă distanță în întâlnire capabilă de o nesfârșită înaintare.

De aceea, sărbătorile se cer a fi celebrate prin renașterea noastră la o trăire nouă, prin reînnoirea credinței – ca semn că este vie – adică a atașamentului nostru față de realitatea transcendentă, a relației noastre cu Dumnezeu și cu sfinții. Căci credința nu se fixează doar pe un cod exterior de evlavie, de practici, de gesturi (semnul crucii, când treci pe lângă o biserică, asistență la o slujbă, etc.), adică pe ceea ce s-ar putea defini ca „ortopraxie”. Ci, Ortodoxia, ca dreaptă slăvire, dreaptă cunoaștere, ca reflexie a calității credinței, înseamnă cu mult mai mult.

Așadar, ni se cere a spori credința cel puțin cu prilejul acestor „stațiuni spirituale”, care sunt sărbătorile, popasuri sfinte, cu lucrare sfințitoare și reînnoitoare a minții. Fără a o solicita, fără a o adânci, fără a o trezi din obișnuințe, fără a o desprinde de banalul cotidian spre a percepe altitudinea sărbătorii, mintea noastră rămâne doar la nivelul practicilor și al tradițiilor.

Centru și expresie a sărbătorii, Sfânta Liturghie este sursă de reînnoire, fiindcă ni-l aduce pe Hristos – „calea” ce pornește de la Dumnezeu spre om; infinitul intrat în timp, atotputenicia întrupată întru smerenie. Părintele Ioan de Kronstadt spunea: „Dumnezeiasca Liturghie este cu adevărat o slujire cerească pe pământ, în care Dumnezeu însuși, într-un chip deosebit, imediat (nemijlocit) și foarte apropiat, este prezent și locuiește cu oamenii, fiindcă El însuși este săvârșitorul nevăzut al slujbei... Ea este Nunta Fiului de Împărat, în care mireasa Fiului lui Dumnezeu este fiecare suflet credincios”.

Suntem chemați să nu amânăm pregătirea, să nu rămânem indiferenți față de sarcina de a ne armoniza cu Dumnezeu. Pentru că, se spune, trăim astăzi grația unui împrumut de timp. Domnul, în mila Sa, ne mai îngăduie un timp, adaugă mai mulți ani la viețile

noastre, ivește în calea noastră mai multe prilejuri de mântuire. El continuă să ne invite. El continuă să ne caute.

Inima Îl poate primi, Îl poate găzdui. Inima, golul central al ființei noastre, se poate umple de prezența supremă. Sfântul Simeon Noul Teolog spune: „Dacă nu ai conștiința Duhului, prin care Hristos este prezent și după înălțarea Sa la ceruri, în zadar te mai numești creștin”. Omul trebuie să dorească venirea și prezența divinului și să le primească. Duhul este cel care oferă, operează.

Sfinții – modele de împlinire pentru umanitate – prin viața lor ne arată de fapt că definiția fundamentală a credinciosului se poate rezuma în cuvintele „Acum Hristos este în mine”! Pentru că în cultul sfinților, cinstim în fapt și acea prezență efectivă, reală, a lui Dumnezeu, prin Harul Său, în viețile, trupurile și sufletele lor, prezență manifestată prin darurile primite. Facerea de minuni, înainte-vederea, înțelepciunea, au fost, de exemplu, în cazul mucenicilor, rezultatul curajului de a înfrunta suferințe întru întărirea credinței în Hristos, prin care mulți s-au luminat.

Și argument în acest sens ne este și Sfânta Mare Muceniță Ecaterina, ocrotitoarea parohiei noastre, model de viață creștină despre care atât de frumos se exprimă cântările bisericesti: „că din neamul păgânesc și dintre închinătorii de idoli cea mai învățată și înțeleaptă fecioară a venit la Biserica lui Hristos, suferind durerile roții și alte nespuse chinuri de la poporul cel păgânesc, pentru dragostea Mântuitorului lumii”.

Celebrarea este un act de împărtășire. Nu poți fi egoist, atunci când ești într-o astfel de bucurie, pentru că ea nu îți aparține, ci îți este dată sub moduri mai mult sau mai puțin codificate de trăire împreună. Nu ne putem orienta numai către cer, uitând de pământ, după cum nici numai către pământ, uitând de cer. Trebuie să căutăm cerul și pământul nedespărțit al Împărăției lui Dumnezeu.

De ce n-am căuta să completăm spiritul rațional și meditativ, cu bucuria de a fi activ? De ce n-am ajuta cu bunăștiință pe cineva, renunțând bunăoară la anonimatul mărunțișului oferit ca milostenie, la vanitatea gestului distrat, încercând să regăsim căldura prezenței, dimensiunea dialogului uman? De ce n-am înlocui o clipă judecata cu viața, făcând ceva din inimă și ceea ce facem să fie o demnă consecință a ceea ce suntem?... De ce nu, într-o zi de sărbătoare?

VASILISSA

Exegeză la Evanghelia zilei

Pericopa evanghelică cuprinde un fragment din cuvântarea Mântuitorului despre timpurile ce vor premerge sfârșitul lumii și a doua Sa venire. Sfântul Ioan Gură de Aur interpretează astfel textul: «Vai cât de mare este puterea Celui Care a grăit, cât de mare înțelepciunea celor care au ascultat! Se cuvine să te minunezi mult că ucenicii n-au luat-o la fugă îndată ce au auzit acestea! Cum de nu s-au gândit și nu și-au spus: "Unde vom găsi scăpare? Tribunalele sunt împotriva noastră, împărații împotriva noastră și iarăși împotriva noastră sunt domnitorii, sinagogile iudeilor, popoarele elenilor, conducătorii și supușii!"

Dar nici ucenicii, nici mărturisitorii și nici martirii n-au gândit așa și nici nu l-au cerut socoteală de poruncile date lor, ci l-au supus, l-au ascultat. Și aceasta, nu numai datorită virtuții lor, ci și înțelepciunii Învățătorului, care, după ce a spus: "veți fi duși înaintea domnilor și împăraților", a adăugat: "pentru Mine, spre mărturie lor și neamurilor". Nu mică e mângâierea de a suferi chinuri pentru Hristos și de a fi mărturie acelora! Ce-am putea spune, oare, noi, care, având niște pilde ca acestea, și trăind în vremuri de pace, totuși ne moleșim și cădem? Nu duce nimeni război împotriva noastră, nu ne persecută nimeni. Ne bucurăm de pace. Domnul ne-a poruncit să ne mântuim, dar nici aceasta n-o putem. Când nici măcar pe tine nu te mai poți salva, ce îndrăznire mai putem avea, ce iertare? ... Împărații sunt bine credincioși, multe dregătorii și posturi de frunte sunt ocupate de creștini; creștinii se bucură de slavă și de liniște și nici așa nu biruim! Aceia – și dascăli și ucenici - erau azvârliți în fiecare zi în temnițe, trupul lor era plin de răni și de cicatrice, dar se bucurau mai mult decât cei din paradis. Noi nici în vis nu suferim așa ceva, dar suntem mai moi decât ceara... »

Importanta numelui de botez

"Pomeneste Doamne pe fiecare dupa numele sau.."

"Unui nume îi dai viața pomenindu-l. Numele cheama de îndată sufletul pe care îl desemnează; de aceea pomenirea unui nume are o semnificație atât de adâncă."

A invoca numele unei persoane înseamnă a o face prezenta efectiv. A face un lucru în numele cuiva sau a chema pe cineva după numele sau sunt acte care presupun o relație dialogică, directă. Numele este cheia persoanei; a pomeni numele cuiva înseamnă a te situa în prezenta lui.

Numele este o chintesenta a persoanei, iar persoana cu toate particularitățile și energia ei, este prezenta în nume. În tradiția vechi-testamentară, ca și în culturile antice păgâne, exista o strânsă legătură între sufletul cuiva și numele acestuia. În societățile antice, valoarea magică atribuită cuvântului apare ca o forță particulară în numele care desemnează persoana.

Pentru primitiv, numele este atașat inseparabil de ființa desemnată, în așa măsură încât el își ascunde numele adevărat fata de necunoscuți pentru a se feri de vraji. Numele în sine era investit cu puteri speciale; se credea că numele poate exercita o influență modelatoare asupra caracterului și destinului copilului. Romanii, spre exemplu, numeau un copil Fortis nu pentru că noul născut parea curajos, ci pentru că el *sa devina astfel*.

Primitivul purta nume de totem sau de fetiș pentru a primi ocrotirea acestora. Invers, sunt evitate numele de zei și nu cele de spirite malefice care ar putea exercita o influență nefastă.

În creștinism, numele se eliberează de conotațiile magice și superstitioase păgâne. Numele în sine nu mai exercita

fatalul determinism asupra destinului uman. Numele unui sfânt sau un nume care-l invoca pe Dumnezeu nu are nici o semnificație sau putere fara o participare conștientă la realitatea evocată. A chema numele lui Dumnezeu presupune deschiderea față de iubirea Lui, a te oferi ca jertfa vie în mâinile Lui.

Puterea și slava lui Dumnezeu sunt prezente și lucrătoare în Numele Lui, cu condiția de a fi pomenite cu trezvie:

"Și tot cel ce va chema numele Domnului se va mântui" (Fapte 2,21). Fara aceasta participare și conștientizare, numele rămâne simpla etichetă cu rol de identificare.

Alterând prin pacat chipul lui Hristos după care a fost zamislit de Dumnezeu, omul aluneca spre inconștientă și spre o stare fara chip, devenind un haos neunitar și impersonal. Omul nu mai poate răspunde cu toată ființa sa la chemarea după numele sau.

Numele nu mai înseamnă pentru om conștiința de sine distinctă, ci el doar îl distinge pe om în masa de oameni. Numele nu mai presupune obligația răspunderii în fata lui Dumnezeu și a aproapelui.

"Numai când aude prin chemarea lui pe nume glasul lui Dumnezeu, omul răspunde cu adevărat, numai atunci își ia numele în serios. Numai atunci numele este un principiu distinctiv formator, numai atunci el este în adâncime o forță de personalizare. În această relație cu Dumnezeu, de chemare și răspuns, omul intra deplin prin Botez. De aceea i se da omului și nume" (Pr.Prof.Dr.Acad. Dumitru Staniloaie), care exprima relația specială, personală, unică a fiecăruia cu Hristos.

Omul e botezat după nume, nu ca o ființă generală, căci la Sfântul Botez preotul spune: "Boteaza-se robul lui

Dumnezeu, N, în numele Tatălui, a Fiului și al Sfântului Duh". Prin calitatea sa de persoană sau de chip a lui Dumnezeu, omul răspunde lui Dumnezeu pe numele sau și crește în această relație responsabilă prin harul Tainelor. În Biserica fiecare este prezent după numele sau, ca persoană unică și inconfundabilă, din momentul nașterii lui Hristos până la trecerea în sânul Bisericii cerești (viața de apoi) și culminând cu înfățișarea personală înaintea lui Dumnezeu, la Judecata din Urma.

Astfel, omul primește înfățișarea lui Hristos la Botez și se silește să o facă tot mai clară; chipul se luminează până când ajunge să tindă spre asemanare, care este sfințenia. Sfântul este persoana care răspunde cu toată ființa sa chemării lui Dumnezeu, atingând intimitatea "împreună-salașuirii" cu Dumnezeu, care nu înseamnă însă identitatea cu Dumnezeu, nici dizolvarea persoanei într-o energie divină impersonală. Sfântul este pilda a unirii personale cu Dumnezeu, și prin aceasta, desavârșește taina numelui.

De aceea, creștinii poartă numele sfinților și caută să urmeze în desavârșire pe aceștia, primind ajutorul acestora prin mijlocirile lor către Dumnezeu.

Constantina

Așadar, credința se manifestă concret în împlinirea Legii. Sfântul Apostol Iacov, în Epistola sa sobornicească ne încredințează că cea dintâi dovadă a credinței este fapta: „Ce folos, fraților, dacă zice cineva că are credință, iar fapte nu are?” și dezvoltă apoi învățătura argumentând: „Credința fără de fapte este moartă” (Iac. 2, 14-26).

Frecvent, în mediile neoprotestante, bazat pe principiul luteran *sola fide*, adică „mântuirea numai prin credință” se utilizează sintagma: „siguranța mântuirii”. Noi, cercetându-ne propriile fapte, nu putem spune că avem siguranța mântuirii, dar nu pierdem niciodată nădejdea mântuirii.

De mare actualitate este și problema orientării exclusiviste asupra faptelor, inoculând în conștiința creștină ideea *umanitarismului fără Hristos* (de asemenea, auzim uneori: „Decât să mergi la Biserică și să faci păcate, mai bine să faci fapte concrete, că-s mai primite”). Cu blândețe, Mântuitorul atrage atenția, zicând: „Eu sunt viața, voi sunteți mlădișele. Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic” (In. 15, 5). Sfântul Apostol Pavel ne spune însă cu fermitate: „Tot ce nu este din credință este păcat” (Rom. 14, 23).

De fapt, credința și fapta se află într-o strânsă interdependență: fapta bună izvorâtă din credință, întărește credința, credința adevărată nu poate rămâne nelucrătoare a faptelor bune.

O imagine concretă despre cum pot conlucra fapta și credința ne-o oferă rugăciunea smerită a sutașului din Evanghelie: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci zi numai cu cuvântul și se va vindeca sluga mea” (Mt. 8, 8) - venise să se roage pentru sluga sa (o faptă admirabilă pentru un păgân), dar credea cu toată tăria că vindecarea va veni prin putere dumnezeiască pentru care spațiul și timpul nu pot constitui opreliști.

Cum pot conlucra astăzi credința și fapta? - Este tema pe care și-o propune foaia noastră parohială, care are în intenție prezentarea adevărurilor de credință puse în valoare prin viața concretă de fiecare zi. Dorim ca prin intermediul acestei foi să ne putem împărtăși reciproc experiențele și bucuriile duhovnicești cu convingerea că tezaurul nostru spiritual poate înfrumuseța și îmbogăți pe mulți. Totodată această foaie parohială va aduce în atenția enoriașilor noștri aspecte din viața parohiei și mărturii patristice și scripturistice care vor contribui la o mai bună înțelegere a misiunii de creștin pe care ne-am asumat-o în această lume.

În dorința de a reda cât mai frumoasă curtea Bisericii, cu sprijinul membrilor Consiliului parohial și al unor creștini binevoitori și entuziaști s-au efectuat importante lucrări de sistematizare pe verticală a terenului din zona de jos a curții și s-au replantat arbori ornamentali. Dorim să mulțumim pe această cale domnilor: Crivoi Vasile, Cimpoi Neculai, Prof. Lipciuc Ioan, Prof. Putină

Petru, Ing. Aioanei Gheorghe, Ing. Zup Constantin, Ing. Putină Cristian, Paveliu Dumitru, Cristescu Grigore, precum și doamnelor Iacob Maria și Paveliu Elena, care ne-au ajutat pentru curățenia din Biserică.

De asemenea, mulțumim în mod deosebit donatorilor care ne-au ajutat în organizarea manifestărilor legate de sărbătoarea celui de-al doilea hram al parohiei noastre, întru cinstea Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina.

MEDITAȚII GRATUITE PENTRU COPIII FĂRĂ POSIBILITĂȚI MATERIALE

Cu sprijinul doamnei Prof. Moruzi Elena, în parohia noastră au început primele meditații gratuite pentru copii. Informăm pe această cale familiile nevoiașe din parohia noastră ca lista pentru copiii din clasele I - IV, care doresc să aprofundeze studiile școlare este încă deschisă. Pentru înscriere vă puteți adresa Oficiului parohial.

Încredințați fiind că lucrarea instructiv-educativă dedicată copiilor, constituie un act de mare noblețe sufletească și o înaltă expresie a iubirii creștine, apelăm la enoriașele noastre cu pregătire de specialitate, pensionare sau mai disponibile, pentru a ne sprijini în susținerea și extinderea acestei activități, cunoscând numărul mare al familiilor nevoiașe din parohia noastră.

Îndrumător ortodox

NE ASCULTĂ DUMNEZEU ÎNTOTDEUNA RUGĂCIUNEA?

- Desigur! Dar numai când rugăciunea se îndreaptă cu adevărat spre El, nu când e recitare automată a unui text în care nu ne-am angajat întreaga ființă. Nu întotdeauna Dumnezeu răspunde rugăciunilor noastre cum vrem noi. Și aceasta din mai multe cauze: fie că suntem nevrednici de întâlnirea cu El, de ceea ce am cerut prin rugăciune, fie că cerem rău sau altceva inutil - chiar vătămător - pentru mântuirea noastră, fie că suntem lăsați să stăruim mai multă vreme în rugăciune, spre a fi conștienți de întâlnirea cu El și de darul pe care îl vom primi prin directa Lui intervenire.

Text cules de ANTONIA din "Ghidul Creștinului Ortodox de Azi"

